

2 V zemi krále Ječmínka

„Ahoj! Ahoj, všichni!“ přihnala se Viktorka na dvůr jako tornádo a všechny příbuzné zdravila a vítala.

Tety Edita a Milada jí nadšeně zamávaly a strýc Bohouš se přívětivě usmál. Agáta se tvářila rozpačitě a Roman ani nevzhlédl od mobilu. Zato Anežka vlétla Viktorce do náruče.

„Ahoj ségra! Nevadí, že ti tak říkám?“ objímala ji, co mohla.

„Ani náhodou. Ségra nebo sestřenice, není to jedno?“ chichotala se Viki.

Sotva se u obou rozesmátých holek objevil i Filip s Piškotem, už si Viktorku dobíral. „Jé, hele. Náš Viking bez copu. Úplný kluk. Viděli jste to?“

„A já si zas myslela, že jsi dávno dostal rozum,“ přivítala ho Viktorka naoko mrzutě. Pak se otočila k Anežce, se kterou se pustila do klábosení a probírání nejnovějších zážitků.

Filip přešel její poznámku úšklebkem a raději se sehnul k roz dováděnému hafanovi s údajným loveckým rodokmenem. Holčičí záležitosti ho ani v nejmenším nezajímaly.

Menší podsaditá babička Součková poodstoupila od hloučku dospělých a zadívala se na hašteřící se vnoučata. Vzpomněla si, jak v tomhle domku na kraji městečka vyrostla, později se tu i vdala a právě na tomhle dvoře mírnila podobné hádky svých tří dcer, které postupně odrostly a vylétly z hnízda. Ještě štěstí, že nejstarší Ale na bydlela nedaleko. Jinak by po smrti manžela všechno nezvládla. Sotva si vzpomněla na dědečkův nedávný pohřeb, zavrávorala.

To už u ní stála sedmnáctiletá Wendy. Věčně energická, pohotová, vždy ochotná pomoci. „Nepotřebuješ nic, babi? Nechceš

